

da bo vse šlo za Trockijem, on sam je bil prepričan. Na velikem kongresu boljševiške stranke je pa popolnoma propadel s svojo politiko. Ni se sicer takoj udal, pa konečno je podal izjavo, da odobrava politiko Stalina. Ko je bil zlomljen in brez moči, brez prijateljev, ga je vlada postavila na — cesto. Trockij je postal zopet na vaden delavec, usnjarski pomočnik v neki tovarni. Vladi tudi to še ni bilo dovolj, Trockij mora v pregnanstvo. Sibirija, Sibirija — to je ona daljna dežela živih mrtvecev, kamor je tudi Trockij poslal toliko ljudi, kamor gre sedaj tudi on sam!

V stotnikovi šoli.

Našim fantom in možem!

Eden najlepših prizorov v evangeliju je gotovo oni, o katerem bote slišali v cerkvi prihodnjo nedeljo. Mož, mož izobraženec, mož vojak, ki dobro pozna življenje in njegove težave, stoji pred Kristusom z otroško-ponižno vero in govori zna menite besede: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho.« Ni čuda, da je pri tem dogodku bil ginjen sam Gospod, in je izrekel temu stotniku veliko priznanje: »Resnično, povem vam, tolike vere nisem našel v Izraelu.« Ni čuda, da bo ta stotnik krščanskim mladeničem in možem vedno velik vzgled, vzgled, kako naj bo razmerje mladeniča in moža do njegovega evharističnega Boga.

Veliko mož in mladeničev je že hodilo k temu stotniku v šolo in hvala Bogu, veliko jih še hodi. Iz te stotnikove šole je bil n. pr. general Sonis († 1887), ki se ni sramoval poklekniti na cesti v generalski uniformi, kadar je duhovnik nesel Najsvetejše kakemu bolniku. Kot mladi oficir je bil pri sv. obhajilu vsakih 8 dni, a kot general vsak dan. Iz te stotnikove šole so bili vojaški novinci v Parizu, ki so se vsako prvo nedeljo v mesecu postili do treh popoldne, da so popoldne, ko so bili prosti, lahko šli k sv. obhajilu. Iz te stotnikove šole so bili možje na Irskem, ki so vsak mesec na stotine pristopali k mizi Gospodovi in so z moško odločnostjo priborili svobodo svojemu katoliškemu prepričanju in katoliški Cerkvi. — Iz te stotnikove šole so mladeniči na Angleškem, ki ob velikih praznikih mnogoštevilno spremljajo duhovnika k oltarju in z vzgle dno pobožnostjo strežejo pri sv. maši. — Iz te stotnikove šole so možje in fantje v Glasgowu na Angleškem, kjer prvo nedeljo v mesecu samo v eni cerkvi pristopi k sv. obhajilu nad 1200 mož in mladeničev...

Iz te stotnikove šole je bil vzornik slovenskih fantov Pavle Šuman. Če mu je bilo le malo mogoče, je bil vsak dan pri mizi Gospodovi. Bil je tudi oni usodni dan, ko ga je visoko v planinah dohitela nenadna smrt. Bil je Pavle mladenič, kateremu je sijala nedolžnost iz obraza. Bil je nadarjen in delaven in se je z veliko vnemo pripravljaj na svoj prihodnji poklic. Bil je do vseh dober, bil je vnet in priden delavec za dobro stvar. Iz božične številke »Gospodarjeve« se še gotove spominjate, kak sin je bil svojim staršem. Res v vsakem oziru pravi spokornik. Ali bi

ne bilo lepo po naši slovenski zemlji, ko bi v vsakem kraju bile desetine in stotine fantov, ki bi hodili v stotnikovo šolo?

Iz te stotnikove šole je bil oče, ki mu je njegov lastni sin dal krasno spričevalo. Ta sin je eden izmed onih krščanskih izobražencev, ki veliko delajo med našim ljudstvom za dobro stvar. V vsaki družbi, v kateri so se pogovarjali o dogodkih in vtisih iz življenja, je ta sin priznal: »Veste, komu se imam jaz zahvaliti za svojo vero? Svojemu očetu.« Nato pa je pripovedal: »Bil je naš oče marljiv, delaven in varčen gospodar. V prostih urah smo ga navadno videli v roki s knjigo, s katero se je izobraževal. Med sosedi je veljal za moža, ki sicer ne govori veliko, a da gotovo zaleže, kadar kaj pove. Do nas otrok je bil resen, strog, vendar smo skozi to resnost in strogost lahko opazili resnično ljubezen do nas. Ker ga nismo videli nikdar pijanega, ga nismo slišali nikdar preklinjati, smo ga globoko spoštovali in iskreno ljubili. Jaz sem v svojih dijaških letih imel hude notranje boje. Majala se mi je celo moja vera. Kljub temu sem hodil v počitnicah vsako nedeljo skupno z očetom k službi božji. Tu sem videl svojega očeta med sv. mašo zatopljenega v globoko, resno molitev, ki pa ni imela nič nemoškega na sebi. Videl sem ga tudi vsak mesec enkrat z isto resno pobožnostjo pristopiti k sv. obhajilu. In ta očetova moška vera in pobožnost je bila močnejša, kakor vsi ugovori, ki sem jih zoper vero slišal ali čital v knjigah. Ob njej sem si ohranil svojo vero. Iskreno sem mu hvaležen za to.« Daj Bog, da bi po naših hišah živelo in vzgajalo svoje otroke veliko takih mož iz stotnikove šole.

Daj Bog, da bi ta stotnik na Slovenskem imel za seboj celo armado naših fantov in mož! Armada iz te šole bi bila armada resničnih, praktičnih katoličanov.

Vere v naši državi po številu njihovih pripadnikov. Po uradni izjavi ministrstva ver v finančnem odboru je v naši državi 5.602.327 pravoslavni, 4.776.751 katoličani, 1.337.687 mohamedancev, 216.847 evangeličani (protestantov), 64.159 judov in 41.400 starokatoličanov (hrvatska narodna cerkev).

Katoličani v naši državi. V pretežni večini prebivajo katoličani v Sloveniji, Hrvaški in Dalmaciji. Veliko jih je tudi v Bosni in Hercegovini. Nahajamo pa precej katoličanov tudi v Srbiji sami. V Beogradu imajo katoličani že tri župnijske cerkve, medtem ko je do ujedinjenja bila tam samo ena kapelica v nekdanjem avstrijskem poslaništvu. Beograd sme biti ponosen, da ima prvi v vsej naši državi cerkev, ki je posvečena Kristusu Kralju. Beograd ima svojega nadškofa in precej veliko število svetnih in redovnih duhovnikov. Delujeta v naši prestolici tudi dva slovenska duhovnika: gg. Martin Medved in Tomaž Ulaga. Poleg slovanskih redovnic imajo v Beogradu svojo naselbino tudi francoske sestre, katerim posebno pravoslavni kaj radi dajejo svoja dekleta v odgojo. Vsako leto se zelo slovesno obhaja procesija sv. Rešnjega Telesa, pri kateri tudi pravoslavni izkazujejo evharističnemu Kristusu svoje češčenje. Katoliška mladinska društva pa priredijo vsako leto na praznik Brezmadežne akademijo, katero istotako poseti mnogo pravoslav-

nih. Sploh se mora reči, da je v Beogradu razmerje med katoličani in pravoslavni mi dobro in prijateljsko. — Tudi drugod po Srbiji živijo katoličani. Druga katoliška škofija je v Skoplju v južni Srbiji, kjer je škof Slovenec Gnidovec, katerega podpirajo večinoma duhovniki Slovenci iz družbe misijonarjev-lazaristov. Katol. cerkve so še v Nišu, Bitolju, Kragujevcu, Semendriji ne nekaterih manjših krajih. V Bitolju opravlja ogromno župnijo mnogo gim Slovincem dobro znani misijonar g. Andrej Tumpej. Precej naselbin po Srbiji imajo tudi usmiljene sestre, ki so večinoma Slovenke. Strežejo po bolnicah ali pa se pečajo z poukom in vzgojo otrok.

NOVICE

MARIBOR IMA PONOVO ŽUPANA SLS.

V soboto, dne 14. t. m., se je vršila v Mariboru volitev župana. Županom je bil izvoljen naš somišljenik in voditelj g. dr. Lojze Juvan, odvetnik v Mariboru. Novi župan je sin kmetijskih staršev. Gimnazijo je končal v Ljubljani. Visoke šole je dovršil v Gradcu in na Dunaju, kjer je bil eden najbolj delavnih članov naših kat. visokošolskih društev. Že pred izbruhom svetovne vojne je bil koncipijent pri bivšem g. županu in sedanjemu oblastnemu predsedniku dr. Leskovarju. Med vojno je bil frontni oficir in je okušal nekaj mesecev italijansko ujetništvo. Po vrnitvi iz ujetništva je bil do osamosvojitve v pisarni dr. Leskovarja. V zadnjem občinskem svetu je bil občinski in mestni svetnik ter je popolnoma znan z mariborskimi občinskimi razmerami. Pod novim županom g. dr. Juvanom se bo nadaljevalo uspešno gospodarsko delo v občini, katerega je začel in uspešno vodil že bivši župan g. dr. Leskovar. Osebnost g. dr. Juvana nam je porok, da bo vladalo na občini: delo, poštenost in napredek. Izvolitev dr. Juvana mariborskim županom so pozdravile, izvzemši socijaldemokrate, vse druge stranke.

ČASTNI KANONIK JANEZ K. LENART

Mož-korenjak je še 86letni nadžupnik in dekan v Šmartnem pri Slovenjgradcu, Janez K. Lenart. V sredi julija letošnjega leta dopolni z g. župnikom Ed. Janžekom vred 60. leto svojega mašništva, pa je še vedno krepek, zdrav in neumorno delaven. Kjerkoli je deloval v tem lepem razdobju življenja, je zapustil krasne sledove svoje marljivosti in ljubezni do svojega slovenskega krščanskega ljudstva. Goreče je oznanjeval besedo božjo na Svetih gorah in pri Sv. Roku nad Šmarjem, kakor še sedaj govorijo tamošnji najstarejši ljudje, neutrudno je učil in skrbel za dobrobit svojih župljanov na Tinju nekdanj in je pozneje v Polčnanah pozidal veliko lepo župnijsko cerkev, ki je bila slovesno posvečena leta 1895. Po nastopu razsežne nadžupnije sv. Martina v Mislinjski dol. leta 1900 pa se je z mladeniško vnemo lotil temeljite preureditve in okusne okrasitve nadžupnijske cerkve, ki napravi sedaj na vsakega obiskovalca prijeten utis, ter je s pomočjo požrtvovalnih župljanov prenovil tudi podružnice Matere božje na